

bolj zavedati. Pruska vlada izdaja zanje časnik: „Pruski Przyjaciel Ludu“. Proti njemu so ustanovili Poljaki list „Mazur“, tiskan z nemškimi črkami in v luteranskem duhu, toda na stališču poljske narodnosti. Prvo leto je imel „Mazur“ samo 40 naročnikov, drugo leto pa že čez 400. Poleg tega se nahaja v vsakem mazurskem domu protestantsko sveto pismo in cerkvena pesmarica. Po političnem prepričanju je mazursko ljudstvo hudo prusko patriotično.

□□□□

Revolucija na Portugalskem.

Nenadoma je presenetila svet novica, da je kar čez noč buknila na Portugalskem revolucija, ki je pregnala kraljevo rodbino Braganza. Uprla se je mornarica in del vojaštva, mladi kralj Manuel je zbežal na Gibraltar, in uporniki so se polastili vlade. A natihem se je pripravljala revolucija že dolgo. Portugalska ima katoliško prebivalstvo, a vlade so bile skoz dolgo dobo liberalne in so podpirale one svobodomiselnih tendence, ki so sedaj strmoglavile kraljestvo. Svobodomiselnih propaganda, katere namen je uničiti katoliško Cerkev, se je trudila dobiti popolno moč v roke. Zato se jim je zdelo potrebno, odpraviti kraljestvo in vsa vplivna mesta v državi zastaviti samo s svojimi pristaši. Pred dvema letoma so umorili portugalskega kralja Karla in njegovega najstarejšega sina. Bil je uprav satanski naklep, po katerem so hoteli z enim mahom pokončiti vso kraljevo rodbino. Ko so se peljali skupaj kralj, kraljica in oba sina, so streljali v voz; kralj in prestolonaslednik sta smrtno ranjena izdihnila čez nekaj ur, mlajši sin Manuel, ki je zasedel potem kraljevi prestol, je bil le ranjen na roki.

Priznati se mora, da je kraljeva rodbina sama pripomogla k svojemu padcu. Silna razkošnost in zapravljivost je bila ljudstvu v spotiko in je dala revolucionarjem orožje

proti sebi v roko. Mladi kralj je bil v rokah liberalnega ministrskega predsednika Teixeira, ki je portugalsko državo zapletel s svojimi proticerkvenimi naredbami v konflikt z Vatikanom in je usodno noč na najsratomnejši način izdal svojega kralja. Revolucionarjem se nikakor ne bi bil posrečil njihov naklep, če ne bi bili kraljestva izdali ravno oni, ki so ga bili dolžni braniti —: ministri in generali. Na dano znamenje so začeli mornarji z bojnih ladij na povelje admirala streljati na kraljevo palačo. Del vojaštva, ki je ostal kralju zvest, se je boril proti upornikom. Po krvavem boju so zmagali uporniki.

Prvo delo zmagovite republike je bilo, da se je vrgla na cerkve in na samostane. Tolpe oboroženih roparjev so vdrle v samostane, morile redovnike in redovnice in plenile, kar jim je prišlo pod roko. Umetnine po cerkvah so „svobodomiselnici“ pokončavali, oltarje skrunili, na ljudi, ki so jih našli v cerkvi moleče, so streljali in jih več pomorili. To imenujejo „ločitev cerkve od države“.

Ta revolucija je očitno delo framasonskih lož. Zakaj se vržejo republikanci na samostane, na bolnišnice in sirotišnice, koder pač ne morejo najti posebnega plena, puste pa pri miru velike kapitaliste, ki bi se jih bolj izplačalo razlastiti kakor kak ubog beraški red? V ložah, ki so uprizorile večino zadnjih revolucij, imajo vodilno besedo judje, in v njih je organiziran oni veliki kapital, ki si je usuznil države. Ta kapital, ki se mu vse klanja, ve, da mu je nevarna samo združena moč krščanskega ljudstva, in da to združitev prepreči, hoče uničiti Cerkev. Svobodomiselnih propaganda, ki se širi po vsej Evropi, je plačana. Tudi v Avstriji imamo to propagando, katere cilji so popolnoma isti, kakor na Portugalskem. To se je videlo odkrito na shodu svobodomiselnih v Pragi, ki so se ga udeležili tudi slovenski svobodomiselnici, kateri so se bratili s španskimi in portugalskimi morilci.

REVOLUCIONARNI SVOBODOMISELCI V LIZBONSKIH ULICAH

Priznati se mora, da je kraljeva rodbina sama pripomogla k svojemu padcu. Silna razkošnost in zapravljivost je bila ljudstvu v spotiko in je dala revolucionarjem orožje